

Sygn. akt: X C 642/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia Jolanta Sikorska

Protokolant: -----

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2020 r. w Toruniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko (...) Bank SA w W. o zapłatę;

orzeka:

- I. zasądzić od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Z. kwotę 16.558,09 zł (szesnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt osiem 9/100 zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X C 642 / 20

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 stycznia 2020 (...) sp. z o. o. w Z. wniosła o zasądzenie od (...) Banku SA w W. kwoty 16.559,- zł z ustawowymi odsetkami od 4 stycznia 2019 do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że jej poprzednik prawny – J. P., zawarł z pozwanym bankiem umowę konsolidacyjnego gotówkowego nr (...), w związku z którą udzielił J. P. kredytu w wysokości 208.649,82 zł z **provizją w wysokości 18.569,82 zł**. Spłata kredytu została rozłożona na 120 miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych. W dacie przypadającej dla uiszczenia trzynastej raty tj. w dniu 20 grudnia 2018, J. P. skorzystała z uprawnienia przysługującego jej na mocy art. 48 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części zobowiązania. Pismami z 4. X. 2019 oraz 13. XII. 2019 bank potwierdził spłatę zobowiązania i wygaśnięcie umowy kredytu na skutek dokonanej spłaty. W związku z dokonaną przed terminem spłatą bank nie obniżył jednak stosunkowo prowizji pobranej od udzielonego kredytu proporcjonalnie do skróconego czasu trwania umowy. W ocenie powódki służy jej roszczenie o zwrot z tego tytułu kwoty dochodzonej pozwem, której wysokość ustaliła w następujący sposób :

- kwota pobranej prowizji 18.569,82 zł;
- ilość rat kredytu 120;
- wysokość prowizji przypadająca na jedną ratę : 154,75 zł;
- zobowiązanie spłacone w dacie 13 raty czyli 107 rat przed terminem;
- 107 x 154,75 zł = 16.558,25 zł dochodzone pozwem.

W dniu 22 października 2019 J. P. przełała swoją wierzytelność wobec banku na powodową spółkę, która poinformowała bank o zmianie wierzyciela.

Powódka powołała się przy tym na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 11 września 2019 wydany w sprawie C – 383 / 18 w postępowaniu (...) sp. z o. o. przeciwko (...) im. (...), (...) Bank SA i (...) SA , w którym trybunał stwierdził, że art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i rady 2008 / 48 / WE z 23 kwietnia 2008 w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. W pozwie obszernie przytoczono motywy Trybunału, które legły u podstaw takiego orzeczenia.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 lutego 2020 tutejszy sąd uwzględnił w całości powództwo.

W sprzeciwie od nakazu pozwany (...) Bank SA w W. wniósł o oddalenie powództwa. Roszczenie w ocenie pozwanej spółki jest nieudowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości bowiem nie wykazano faktu zawarcia umowy pomiędzy pozwanym a kredytobiorcami, nie wykazano aby spłata kredytu nastąpiła faktycznie przed terminem czyli 20 grudnia 2018 i nie wykazano wysokości roszczenia : wyliczenia strony powodowej są niepoprawne. W sprawie przedłożono nie poświadczone za zgodność z oryginałem kopie umów kredytu oraz przelewu a ewentualne późniejsze dowody na tę okoliczność winny zostać pominięte jako zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania (art. 235 (2) par. 1 pkt 5 kpc). Strona pozwana zakwestionowała także podstawę prawną dochodzonego pozvem roszczenia. Wskazano mianowicie, że z licznych wypowiedzi judykatury oraz z orzecznictwa sądów powszechnych, które przytoczono w sprzeciwie (publikowanych jednak **przed** ukazaniem się orzeczenia TS), wynika że treść art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim nie obejmuje prowizji, bowiem stanowi ona wynagrodzenie kredytodawcy za czynności związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki i nie zależy od okresu kredytowania oraz jest uiszczana jednorazowo przy jego udzieleniu. Nigdzie bowiem we wskazanym przepisie nie zostało ujęte, że całkowity koszt kredytu ulega zmniejszeniu o okres trwania umowy, w stosunku do czasu jaki miała ona trwać.

Sąd ustalił co następuje :

W dniu 6 grudnia 2017 J. P. zawarła z G. (...) Bank umowę umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), mocą której bank udzielił jej kredytu w kwocie 208.649,82 zł i pobrał **provizję w wysokości 18.569,82 zł**. Spłata kredytu została rozłożona na 120 miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych (dowód : umowa kredytu k. 13).

W dacie przypadającej dla uiszczenia trzynastej raty tj. w dniu 20 grudnia 2018, J. P. skorzystała z uprawnienia przysługującego jej na mocy art. 48 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części zobowiązania. Pismami z 4. X. 2019 oraz 13. XII. 2019 bank potwierdził spłatę zobowiązania przed terminem i wygaśnięcie umowy kredytu na skutek dokonanej spłaty (dowód : zaświadczenie o wygaśnięciu kredytu w związku z jego spłatą przed terminem k. 19 i k. 56).

Umową z 22 października 2019 J. P. zbyła swoją wierzytelność wobec G. (...) Banku o proporcjonalny zwrot prowizji na rzecz (...) sp. z o. o. w T. (dowód : umowa cesji k. 24 – 25).

Sąd zważył co następuje :

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody z dokumentów, którym dał wiarę nie tylko w zakresie objętym przepisem art. 245 kpc ale także co do prawdziwości treści w nich zawartych. Pozwany bank zakwestionował zarówno fakt zawarcia umowy kredytowej jak i datę faktycznej spłaty kredytu. Wbrew stanowisku jego pełnomocnika załączone do pozwu kopie zarówno umowy kredytu (k. 15 – 18) jak i zaświadczeń pozwanego banku o spłacie kredytu (k. 19 i 56) zostały poświadczone przez pełnomocnika powoda (radcę prawnego) za ich zgodność z oryginałami. Dlatego sąd uznał, iż zarówno fakt zawarcia umowy jak i data faktycznej spłaty zaciągniętego kredytu nie budzą wątpliwości i zostały przez powoda zgodnie z art. 6 kc wykazane.

Pozwana spółka stoi na stanowisku, że zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim prowizji pobieranej przez bank przy udzielaniu kredytu nie należy zaliczać do kosztów podlegających zwrotowi w związku z wcześniejszą spłatą kredytu bowiem prowizja stanowi wynagrodzenie banku za udzielenie kredytu i jej wysokość nie jest zależna od okresu, na jaki kredyt jest udzielany – jest kosztem jednorazowym. Swój pogląd strona pozwana poparła orzecznictwem sądów (...) z okresu styczeń 2018 – luty 2019.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela jednak poglądów sądów, na których orzeczenia strona pozwana się powołuje, uznając wyższość autorytetu i przede wszystkim dzieląc argumentację wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 11 września 2019, a więc z okresu **po** wydaniu przytaczanych przez pozwanego orzeczeń, wydanym w sprawie C – 383 /18 w postępowaniu (...) sp. z o. o. przeciwko (...) im. (...), (...) Bank SA i (...) SA. Wskazany wyrok dotyczy interpretacji prawa wspólnotowego tj. art. 16 ust. 1 dyrektywy (...) w postaci ustalenia czy konsument w przypadku dokonania wcześniejszej spłaty zobowiązań wynikających z umowy o kredyt uprawniony jest do obniżki całkowitego kosztu kredytu, w tym również kosztów, których wysokość nie jest zależna od długości trwania stosunku kredytowego. Polska ustawa o kredycie konsumenckim transponowała omawianą dyrektywę do polskiego porządku prawnego (art. 49 ukk). Trybunał orzekł, że art. 16 ust. 1 dyrektywy w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej jego spłaty obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. Trybunał podkreślił, że celem dyrektywy jest wysoki poziom ochrony konsumentów. Przyjęcie interpretacji którą proponują podmioty udzielające kredytów zagrażałoby ochronie konsumenta w ten sposób, że kredytodawcy mogliby obciążać konsumentów kosztami płatnymi jednorazowo w chwili zawierania umów i tym samym nie podlegającymi proporcjonalnemu zwrotowi, i tym samym minimalizować koszty zależne od czasu trwania umowy. Ponadto często trudno określić jakie koszty są obiektywnie związane z długością kredytu a jakie mają charakter jednorazowy, co jest konsekwencją swobody w zakresie działania instytucji kredytowych.

Zgodnie z treścią art. 5 pkt 6 ukk całkowity koszt kredytu konsumenckiego obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w tym odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeśli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu – z wyjątkiem opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Zgodnie z art. 49 ust. 1 ukk w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonych w umowie całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Ustawodawca w treści ustawy z 12 maja 2011 nie wprowadził rozróżnienia na prowizje pobierane jednorazowo oraz prowizje pobierane cyklicznie przez cały czas trwania kredytu.

Powód przedłożył w sprawie uwierzytelniony odpis umowy cesji wierzytelności toteż fakt przelewu a tym samym i legitymacji czynnej powoda w sprawie nie budzi wątpliwości sądu.

Z art. 52 ukk wynika, że kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od daty jego wcześniejszej spłaty. Skoro pozwany bank potwierdził fakt spłaty, termin na rozliczenie kredytu, w tym prowizji upłynął po 124 dniach od 20 grudnia czyli 4 stycznia 2019. Od tej daty sąd zasądził zatem odsetki od należności powoda.

Z tych przyczyn, w oparciu o powoływane wyżej przepisy, sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 kpc (1.000,- zł opłata od pozwu, 17,- zł pełnomocnictwo i 3.600,- zł wynagrodzenie pełnomocnika).